

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sancti Bonaventuræ Ordinis Minorum, S. R. E. Cardinalis,
Episcopi Albanensis, Seraphici Doctoris Ecclesiæ, De Vita
S. Patris Francisci, Liber I.**

Bonaventura <Sanctus>

Antverpiæ, 1597

In Capvt VII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41460

IN CAPVT VII.

De amore paupertatis.] *Pulchra connexio hu-* ^{Pauper-}
militatis & paupertatis: cum superiore capite de ^{tas por-}
humilitate egisset scriptor noster, apud eum subiungit de ^{fectionis}
paupertate, quam S. Franciscus appellat humili- ^{radix.}
tatis fomentum, perfectionisq; radicem. Pau-
peres ut plurimum modesti, & animo abiecto: non
item diuites. Et quia vir sanctus oderat superbiam,
respuat diuitias, e quibus superbia & fastus. S. Au-
 gust. Nihil est quod sic generent diuitiæ, quo-
 modo superbiam. Omne pomum, omne gra-
 num, omne frumentum, omne lignum habet
 vermem suum. Et alius est vermis mali, alius
 piri, alius fabæ, alius tritici: vermis diuitiarum
 superbia. *Item Seneca.* Abstrahunt à recto diui- ^{Diuitia-}
 tiæ, honores, potentia, & cetera, quæ opinione ^{runt ver-}
 hominum cara sunt, pretio suo vilia. Nescimus ^{mi super-}
 aestimare res, de quibus nō cum famâ, sed cum ^{bia.}
 rerum naturâ deliberandum est. Nihil habent
 ista magnificum, quod mentes nostras in se tra-
 hit, præter hoc, quod mirari illa consueuimus.
 Non enim quia concupiscenda sunt, laudatur,
 sed quia concupiscuntur, laudata sunt. Hanc
 præcedentem causam habent diuitiæ. Inflan-
 t animos, superbiam & arrogantiam pariunt, in-
 uidiâ contrahunt: eo usque mentem alienât,
 ut fama pecuniæ nos etiâ nocitura delectet, & c.

§. I. Cuius est fructus multiplex, sed occul-
 tus.] *Rursus in hanc sententiam Seneca.* Multis
 ad philosophiam obstiterè diuitiæ: paupertas
 expedita est, secunda est. Cum classicum cecinit, ^{Comeda}
 scit non se peti: cum aliqua conclamatio est, ^{paupertas}
 quomodo exeat, non quid efferat, quærit. Aut ^{in magna}
 si nauigandum est, non perstrepunt portus, nec
 vnus

Basil.
Ag.
b. Mo-
st. 1. 6.
tit. c. 8.§. 1. hu-
ius cap.De vet.
Do. Scr.
1. 10. 10.Epif. 88.
& lib.
de paup.

Epif. 70.

Basil.
bi sup.en. 17.
9.

vnius comitatu inquieta sunt littora. non circumstat illum turba seruorum, ad quos pascendos transmarinarū regionum est optanda fertilitas. Facile pascere est paucos ventres, & bene institutos, & nihil aliud desiderantes quā impleri. Paruo fames constat, magno fastidium. Paupertas contenta est desiderii instātibus satisfacere. *Vt iure alibi exclamet: O paupertatis*

Seuolutaria, & lata.

si voluntaria. Nam Epicurus, *Honestā res est, læta paupertas. Illa verò nō est paupertas, si læta est. Cui enim cum paupertate bene conuenit, diues est. non qui parū habet, sed qui plus cupit, pauper est. Quid enim refert, quantum illi in arcā, quantum in horreis iaceat, quantum pascat aut fœneret, si alieno imminet, si non acquisita, sed acquirenda computet? Quis sit diuitiarum modus quæris? primus, habere quod necesse est, proximus, quod sat est. Facile sat erit, si nobis Fabricij mens, quæ cupiditatibus nouerat imperare. de quo Gellius, ex Iulio Higino, qui Legatos dicit à Samnitibus ad C. Fabricium Imperatorem pop. Rom. venisse: & memoratis multis magnisq; rebus, quæ benè ac beneuolè post redditam pacem Samnitibus fecisset, obtulisse dono grandem pecuniam, orasseque vt acciperet, vtereturque. atque id facere Samnites dixisse, quòd viderent multa ad splendorem domus, atque victus defieri, neque pro magnitudine, dignitateq; lautum paratumque esse. Tum Fabricium planas manus ab auribus ad oculos, & infrà deinceps ad nares, & ad os, & ad gulam, atque inde porrò ad ventrem imum deduxisse, & Legatis ita respondisse: Dum omnibus illis membris quæ attingisset, obsistere atque imperare posset, numquam*

Qualis Fabricij.

Lib. 2. cont. 2.

Epicurus apud Sen. ep. 1.

1. not. At. c. 14.

quam quidquam defuturum. propterea pecuniã, quã nihil sibi esset vsus, ab iis, quibus eam sciret vsui esse, non accipere. *Plerique tales profani diuitias contempserunt. En Franciscane quos imitere! Et quod illi virtutis dumtaxat, tu non facies amore & exemplo pauperis Christi? Disce non pudendam Euangelicam paupertatem, sed neque impossibile: cum maior illa in istis profanis, quam summa nonnullis paupertatis professoribus. Vt (optimum S. Augustini documentum) Christiani intelligant se nullã ob hoc ventilari oportere iactantiã, id faciendõ pro obtinendã societate Angelorum, cum pãne tale quid illi fecerint pro conseruandã gloriã Romanorum.*

Verũm scio hæc plerisque oneri, quibus ipsa paupertas grauis est. Incommoda eius & manantia vitia multis exponunt. At, nõ in paupertate vitium est, sed in paupere. Illa expedita est, hilaris, tuta. Nihil deest auibus. (in sugillationẽ nostram hæc Ethnicus.) Pecora in diem viuunt. Feris ad alimenta solitudo sua sufficit. & non magis nobis leta erit & iucunda paupertas? Qui secus sentiũt, opinione laborant. Praclarẽ ab Epicuro dictũ est, Si ad naturam viues, numquam eris pauper: si ad opiniones, numquam eris diues. Congeratur in te quicquid multi locupletes possederũt: vltra priuatũ pecuniã modum fortuna te prouehat, auro tegat, purpura vestiãt, & eò diuitiarum opumq; perducãt, vt terram marmoribus abscondas. & non tantũ habere tibi liceat, sed calcare diuitias. accedant statua & pictura, & quicquid ars vlla luxuriã laborauit: maiora cupere ab his disces. Naturalia desideria finita sunt: ex falsã opinione nascentia, vbi desinant non habent. nullus enim terminus falsõ est.

T

Viã

Talis erit,
cum te cu
piditates
non suber
gunt.

lib. 5.
diu. 18.

senide
remed.
fortu.

ide ep.
16.

Nec pau
peras rã
grauu
quam di
uisa.

Viâ eunti aliquid extremum est, error immensus est. Pone opinionem hanc ex animo: videbis brevissimam ad diuitias, per contemptum diuitiarum, viam esse: & magnas diuitias ad legē naturæ compositam paupertatem. Nec idè tamen damno diuitias, aut diuites reprobo. Scio meliorem diuitē modestum, paupere superbo: Nec rarò diuitias his salutis esse, illis periculo. Non est enim in rebus vitium, sed in ipso animo. Illud quod paupertatem nobis grauē fecerat, & diuitias graues fecit. Quemadmodū nihil differt, vtrum agrum in ligneo lecto, an in aureo colloces; quocunq; illum transfuleris, morbum suum secum transferet: sic nihil refert vtrum animus æger in diuitiis, an in paupertate ponatur; malum suum illum sequitur.

Idem
epist. 17.

IN CAPVT VIII.

Quomodo ratione carentia affici videbantur ad ipsum.] *A quinto paragrafo huius capituli, S. Bonaventura multa recenset, de affectu bestiarum in S. Franciscum: eaq; miranda de sensu ouium, leporumq;, auicularum ad plausu, luporum sedata rabie, quæ tum hîc, tum alibi narrantur. Exhibitant talia ista piorum miracula nouatores: & hæc est eorum tota ratio, vt quod experti non sunt, nequaquam esse posse, arbitrètur. Et quidem creditur Appioni apud Gellium scribenti, se Romæ vidisse in circo maximo, à terrifico leone, recognito Androdo iam dato ad bestias, parciū fuisse. Tum caudam more adulantium canum clementer & blandè mouisse; hominisq; sese corpori adiunxisse; cruramq; eius, & manus prope iam exanimati metu, linguâ leniter demulsiſſe. Quamobrem? Stirpem ingentem Androdo vestigio leonis herentem reuulsi,*

Leone
recognoscit
Androdo

Aug. 27
ciuit. 3.

5. Noc.
Att. 149